

## A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Heves Megyei Bíróság a Dr. Pajtók Gábor (cím.) ügyvéd által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek - a Baghyné dr. Szeleccki Zsuzsanna (cím.) jogtanácsos által képviselt **APEH Központi Hivatal Hatósági Főosztály Észak-magyarországi Kihelyezett Hatósági Osztály** (cím.) alperes ellen adó tárgyában hozott **közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata** iránti perében meghozta az alábbi

### ÍTÉLETET:

A bíróság a felperes kereseti kérelmét *elutasítja*.

Kötelezi a bíróság a felperest, hogy fizessen meg a Magyar Államnak az APEH Észak-magyarországi Regionális Igazgatóság külön felhívására 900.000 (Kilencszázezer) Ft le nem rótt eljárási illetéket.

Kötelezi a bíróság a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek **15 napon belül** az APEH Magyar Államkincstárnál vezetett **számlaszám** számú előirányzat felhasználási keretszámlája javára 115.000 (Száztizenötezer) Ft perköltséget.

A felperes felmerült költségét maga köteles viselni.

A bíróság ítélete ellen nincs helye fellebbezésnek.

### INDOKOLÁS:

A bíróság a felperes kereseti kérelme, az alperes érdemi nyilatkozata, a csatolt közigazgatási iratok tartalma, továbbá **tanú 1 neve**, **tanú 2 neve** és **tanú 3 neve** tanúk vallomása alapján az alábbiakat állapította meg:

Az APEH Észak-magyarországi Regionális Igazgatóság Társas-vállalkozások Ellenőrzési Osztálya 7. a **ügyiratszám** megbízólevél alapján 2003-2007-es adóévekre vonatkozóan személyi jövedelemadó adónemben, illetve 2004-2006-os adóévekre vonatkozóan százalékos egészségügyi hozzájárulás adónemben bevételek utólagos vizsgálatára irányuló ellenőrzést folytatott le a felperesi adózónál.

Az elsőfokon eljáró közigazgatási szerv eljárása során vizsgálta, hogy a felperes által 2003-2006-os években bevallott, illetve a bevallási kötelezettség alá nem eső jövedelme elegendő forrásul szolgálhatott-e a felperes által elismert és az adóhatóság által bizonyítottan feltárt vagyongyarapodáshoz és folytatott életvitelhez.

Az elsőfokon eljáró adóhatóság azt állapította meg, hogy a vizsgált időszakban a felperes életviteli-megélhetési kiadásokra, őstermelői tevékenységre, telepítésre, anyag és szolgáltatás ellenértékre, ingatlan felújításra és magánszemélynek visszafizetett kölcsönre 4 év alatt összesen 151.461.906 Ft-ot fordított.

A vizsgált időszakban az adózónak őstermelésből, magánszemélyektől kapott kölcsönből, banki készpénz felvételből volt bevétele, összesen 148.336.480 Ft összegben.

Miután a felperes kiadásai bevételeit meghaladták, az adóhatóság vagyonosodási vizsgálat keretében ellenőrizte azt, hogy a felperes a felmerült kiadásokat milyen forrásból biztosította és a vizsgált időszakban ismert jövedelmein túl rendelkezett-e olyan egyéb jövedelemmel, amely az adott időpontban fedezetet nyújtott kiadásaira. A revízió elemezte a pénzforrások képződésének és felhasználásának folyamatát, a beszerzett dokumentumok és a felperes adóhatósági ellenőrzés során tett nyilatkozatai alapján.

Az adózó az ellenőrzés során több alkalommal tett nyilatkozatot. 2008. április 10-én hozzátartozói nyilatkozatokat csatolt, 2008. április 21-én és 2008. június 13-án és 2009. január 30-án jegyzőkönyvi nyilatkozatokat tett. Az adózó arra hivatkozott, hogy a szőlő- és gyümölcsstelepítési munkálatok során magánszemélyektől, **tanú 2 nevetől, tanú 1 nevetől**, illetve **tanú neve 3-tól** kapott kölcsönöket a pénzügyi befektetőkkel 2002. február 20. napján kötött kölcsönadási keretszerződés alapján.

Az ellenőrzés a kölcsönadóként megnevezett személyeket az adóhatósági ellenőrzés során tanúként meghallgatta. Jegyzőkönyvi nyilatkozataikat a **ügyiratszám 2., ügyiratszám 3., és ügyiratszám 4.** számú jegyzőkönyvek tartalmazzák.

Az adóhatóság által feltárt tényállás szerint a felperes a vizsgált időszakban szőlő- és gyümölcsstelepítéssel foglalkozott, amellyel szükséges önerővel, anyagi fedezettel nem rendelkezett, miután az őstermelésből származó jövedelme kevés volt hozzá. Ezért baráti kölcsönöket igényelt, a fenti személyektől.

A felperesi adózó, **tanú 1 neve**, **tanú 2 neve** és **tanú 3 neve** 2002. február 20-án kölcsönszerződéseket kötöttek, mely szerint **tanú 1 neve** 17.500.000 Ft keretösszeg erejéig, **tanú 2 neve** 15.000.000 Ft keretösszeg erejéig és **tanú 3 neve** 20.000.000 Ft keretösszeg erejéig kamatmentes baráti kölcsön nyújtását vállalta felperes neve részére. A szerződésben rögzítettek szerint az adózó a kölcsönösszegeket csak szőlő- és gyümölcsültetvények telepítésére használhatta fel. A kölcsönnyújtók felé vételi, opciós jogot biztosított, amennyiben nem a szerződéseknek megfelelően teljesít. A kölcsönök végső visszafizetési határidejét 2010. december 31. napján rögzítették. A kölcsönszerződéseket aláírta az adózó, mint kölcsönvevő, az érintett pénzüsszeget nyújtó, mint kölcsönadó, illetve a másik két pénzügyi befektető tanúként írta alá a keretmegállapodásokat.

A kölcsönadók 2002. március 1. napja és 2007. december 31. napja között biztosították a felperes részére a kölcsönöket. A kölcsönnyújtások időpontjában átvételi elismervényt írtak, amelyet mindenkor a pénzt átvevő személy írt alá, mellyel a pénzüsszeg átvételét elismerte. A revízió megállapította, hogy a rendelkezésre álló iratokból és az adóhatóság belső nyilvántartási adataiból az állapítható meg, hogy a kölcsönadók a szerződéses ügylethez forrással rendelkeztek.

A felperes által a revízióknak átadott nyilvántartás és a csatolt átvételi elismervények adatait az adóhatóság egyeztetette, és azok egyezőségét állapította meg. Ugyanakkor feltárta az ellenőrzés, hogy a csatolt átvételi elismervények szerint 2004. január 25-én a felperes a részére nyújtott kölcsönökből **tanú 1 neve** részére 7.000.000 Ft, **tanú 2 neve** részére 6.000.000 Ft, **tanú 3 neve** részére 8.000.000 Ft-ot visszafizetett. Ezt követően 2004. március 1-én történt ismételt visszafizetés, **tanú 1 neve** részére 2.000.000 Ft, **tanú 2 neve** részére 1.000.000 Ft, **tanú 3 neve** részére pedig 2.000.000 Ft összegben.

A felperes nyilatkozata, valamint a kölcsönnyújtó személyek tanúvallomása alapján a szőlő, gyümölcstelepítési munkálatokhoz az állami támogatást a felperes vette igénybe és a részére folyósított állami támogatásból, illetve egyéb támogatásokból történt a kölcsönnyújtók részére a részösszegek visszafizetése a felperes részéről.

Az ellenőrzés a **ügyiratszám 5..** iktatószámú jegyzőkönyv szerint 2009. február 16-án a vizsgálati jegyzőkönyv átadásával egyidejűleg tájékoztatta a felperest arról, hogy az eljárás során feltárt vagyongyarapodásával és életvitelével összefüggő adatok alapján becslési eljárás lefolytatását tartotta indokoltnak és megalapozottnak. 2003-2004. évekre vonatkozóan összesen 22.500.176 Ft forráshiányt állapított meg az elsőfokú adóhatóság az adózó terhére. A tájékoztatásban felhívta az adóhatóság a felperes figyelmét az Art. 109.§ (3) bekezdésében foglaltakra, arra, hogy az adózó az ellenbizonyítás lehetőségével élhet, de állításait hitelt érdemlő adatokkal kell igazolnia.

A jegyzőkönyvben foglaltakra az adózó szóbeli észrevételt tett, mely nyilatkozatát a 2004. január 27-ei jegyzőkönyv tartalmazza. Ezen nyilatkozata során elmondta, hogy **tanú 1 nevetől** további 7.000.000 Ft, **tanú 2 nevetől** 6.000.000 Ft és **tanú 3 neve-től** 8.000.000 Ft kölcsönt vett fel 2004. január 27-én. Ezt a kölcsönt azonban nyilvántartásában nem szerepeltette és az ezekről kiállított átvételi elismervényeket sem adta át. Előadta, hogy a kölcsönadásra **tanú 2 neve** lakásán került sor, a kölcsönadók jelenlétében. A kölcsönnyilvántartásban szereplő 2004. január 25-ei kölcsöntörlesztések, valójában nem történtek meg a kölcsönadók részére, azok bevezetése és az elismervények kiállítása tévesen történt meg, és elfelejtették azt széttépni. Valójában további forrásra volt szüksége a munkák elvégzéséhez, így az összesen 21.000.000 Ft-ot nem adhatta vissza. A 3 db dokumentumot nyilatkozatával együtt becsatolta.

A felperes 2009. február 17-én a fenti nyilatkozatát módosította és a **ügyiratszám 6..** iktatószámú jegyzőkönyvben foglaltak szerint azt adta elő, hogy a csatolt kölcsönnyilvántartás és kapcsolódó átvételi elismervények szerint 2004. január 25-én **tanú 1 nevenak** 7.000.000 Ft, **tanú 2 nevenek** 6.000.000 Ft és **tanú 3 neve-nek** 8.000.000 Ft összegű törlesztést teljesített. A pénz átadására **tanú 2 neve** lakásán került sor.

2004. január 27-én azonban kiderült, hogy ismét szüksége van a pénzre a mezőgazdasági munkálatok miatt, ekkor nevezettek az előzően megadott összegekkel azonos tételű kölcsönt adtak részére. A kölcsönadásról átvételi elismervények készültek személyenként, amelyet aláírásával igazolt. Ezen kölcsönösszegek azonban nem kerültek be az általa vezetett nyilvántartásba.

Az elsőfokon eljáró adóhatóság a feltárt tényállás alapján meghozta a **határozatszám 1..** számú határozatát, amelyben az adózó terhére személyi jövedelemadó nemben 8.149.520 Ft adókülönbözetet, százalékos egészségügyi hozzájárulás adónemben 2.236.030 Ft adókülönbözetet, összesen 10.385.550 Ft adóhiányt tárt fel. Az adóhiány után 5.192.775 Ft adóbírság, valamint 4.425.936 Ft késedelmi pótlék került kiszabásra.

A határozat ellen az adózó fellebbezéssel élt, melyet az APEH Központi Hivatal Hatósági Főosztály Észak-magyarországi Kihelyezett Hatósági Osztálya bírált el a **határozatszám 2..** iktatószámú határozatával. A másodfokon eljáró közigazgatási szerv az indokolás megváltoztatása mellett az elsőfokú határozatot helybenhagyta.

A másodfokú hatóság megállapította, hogy az elsőfokú adóhatóság megalapozatlan következtetésre jutott, amikor a felperes által észrevételében forrásként elfogadni kért további 2004. január 27. napján kapott kölcsönök 21.000.000 Ft összegét a vagyonmérleg felállításánál figyelembe vette. A másodfokú adóhatóság szerint az elsőfokú adóhatóság ezen eljárása indokolatlan volt.

A felperes a fenti másodfokú határozat bírósági felülvizsgálata iránt nyújtott be kereseti kérelmet, melyben elsődlegesen a Pp. 339.§ (2) bekezdés g.) pontja

alapján a másodfokú határozat megváltoztatását kérte annak megállapításával, hogy a határozatban megjelölt jogcímeken terhére adóhiány, illetve adókülönbözlet nem állapítható meg, ennél fogva az azokhoz kapcsolódó adóbírság és késedelmi pótlék szankció kiszabásának sincs jogalapja.

Másodlagosan a felperes kérte a Pp. 339.§ (1) bekezdése alapján a jogszabálysértő határozat hatályon kívül helyezését, továbbá az alperes perköltségben történő marasztalását ügyvédi munkadíj címén.

A per első tárgyalásán a felperes kereseti kérelmét akként pontosította, hogy csak a hatályon kívül helyezésre irányuló kereseti kérelmet tartotta fenn, a megváltoztatásra irányuló elsődleges kérelmét nem.

A felperes jogi álláspontja szerint az alperesi határozat ténybelileg teljesen megalapozatlan, ezáltal jogszabálysértő.

A felperes szerint mindkét fokú adóhatóság eljárása téves tekintetben, hogy életvitelét tekintve, illetve vagyoni viszonyait tekintve vagyongyarapodást állapítottak nála meg, illetve azt, hogy az életviteli kiadásai jóval meghaladták bevételeit. Életvitele egész eddigi életében arányos az általa, illetőleg felesége által elért jövedelmi viszonyokkal, semmilyen, az igazolt jövedelemmel arányban nem álló vagyonnal nem rendelkezik, beleértve a megtakarításokat, tárgyi eszközöket, ingatlanokat, stb.

Az adóhatóság meggyőződhetett a vizsgálat során arról is, hogy különböző magánszemélyek által részére időlegesen meghatározott céllal és visszafizetési kötelezettséggel átadott pénzeszközökhöz jutott a szőlő-, gyümölcsstelepítési munkálatok kapcsán. A kölcsönnyújtó személyek jövedelmi viszonyai kellő alapot adtak a kölcsönösszegek folyósításához, a forrásról a kölcsönadók rendelkeztek.

Ennek ellenére pusztán a több évre visszanyúlóan igazolandó, gyakorlatilag naptári héthez kapcsolódó időszakban lezajló pénzügyi eseményekhez több, mint 20.000.000 Ft-os fedezethiányt állapítottak meg terhére. Ennek semmilyen valóságos és ténybeli alapja nincs. Semmilyen eltitkolt jövedelemmel, vagyonnal nem rendelkezik, ugyanakkor sematikusan alkalmazva a határozatban megjelölt jogszabályokat, nem vették figyelembe azon nyilvánvaló tény, amelyet az érdekelt személyek egyértelműen alátámasztottak, miszerint a kölcsönadó magánszemélyek részére általa megállapodások alapján visszafizetett állami költségvetési támogatás összegét részére újból kölcsönadták és ezen összegből finanszírozta azokat a kiadásokat, amelyek a gyümölcsösök telepítéséhez kapcsolódtak.

A felperes állítása szerint a 2004. január 25-ei kölcsönnyújtó személyek részére történő kölcsönök visszafizetése valójában ténylegesen nem történt meg, annak ellenére, hogy az átvételi elismervényeket **tanú 1 neve**, **tanú 2 neve** és **tanú 3 neve** aláírta. Az **pénzügyi intézet neve helységneve**-i Kirendeltségéhez az állami támogatás

2004. január 22-én megérkezett, azt a bank 2004. január 24-én írta jóvá, de a bankból a pénzösszeg tényleges felvételére csak 2004. január 30-án került sor.

A kölcsönnyújtók a január 25-ei időpontban az átvételi elismervényt aláírták, de tényleges pénzmozgás nem volt, mert a támogatás csak január 30-án lett kivéve a bankból.

2004. január 27-én azonban a felperes és a kölcsönnyújtók között ismertté vált, hogy újabb mezőgazdasági munkálatok, szőlőoszlop valamint szőlőkarók beszerzése miatt további forrásra van szükség és ezért a kölcsönnyújtók úgy döntöttek, hogy a január 25-ei átvételi elismervénnyel aláírt pénzösszeget a felperestől nem veszik át és azt ismételten nem adják kölcsön. Közös megállapodásuk alapján a bankból kivett pénzösszeg **tanú 2 neve** lakásán maradt, ott tárolták pánccsaszekrényben, és azt folyamatosan használták fel 2004., illetve 2005. év folyamán.

A felperes valójában ismét kölcsönkapta a fenti személyektől az összesen 21.000.000 Ft-ot 2004. január 27-én. A 2004. január 25-ei átvételi elismervény azonban megsemmisítésre nem került. A felek között nem volt vitás a fenti ügylet, az, hogy a január 25-ei időpontban tényleges pénzmozgás nem történt és a közöttük lévő elszámolás során sem tették a fenti kérdést vitássá.

A felperes a perben indítványozta a kölcsönnyújtó személyek tanúkénti meghallgatását, melyre a 2010. május 14-ei tárgyaláson sor került. A felperes álláspontja szerint a fenti adminisztratív hiba az, hogy a január 25-ei átvételi elismervény a tényleges pénzáadás nélkül aláírásra került, és január 27-ei időpontban ismételten kölcsönadott összegről átvételi elismervényt nem készítettek, nem eredményezheti azt, hogy a felperes terhére jelentős forráshiányt állapít meg az adóhatóság.

A 11/F/I-11/F/III. sorszám alatti banki igazolásokkal kívánta a felperes igazolni, hogy mely időpontban érkezett meg az állami támogatás a pénzügyi intézményhez, és az mikor került felvételre.

Hivatkozott a felperes arra, hogy az állami támogatások rendszerét tekintve előfinanszírozásra volt szükség, ehhez nyújtották a kölcsönnyújtók a szükséges pénzügyi fedezetet és az állami támogatást utólag folyósítják. A felperesnek más rendelkezésre álló szabad pénzeszköze nem volt, csak a visszautalt állami támogatásokból, területalapú támogatásokból, illetve esetleges Áfa visszautalásból volt pénze, amelyekből a kölcsönnyújtók által nyújtott kölcsönök résztörlesztését visszafizetni tudta. Életvitelét, vagyoni körülményeit tekintve más forrásból származó pénzösszege, jövedelme nem volt, amely lehetővé tette volna a milliós nagyságrendű kölcsönök visszafizetését.

Az alperes érdemi nyilatkozatában a kereset elutasítását és a felperes perköltségben történő marasztalását kérte jogtanácsosi munkadíj és készkiadás címén.

Az alperesi érvelés szerint a becslés jogalapja 2003. és 2004. évekre vonatkozóan fennállt a jelentős összegű fedezetnélküli vagyon-gyarapodás miatt. Az adóhatóság megállapításait a rendelkezésre álló dokumentumok és nyilatkozatok, valamint a felperesi alap nyilvántartási adatok alapján tette meg.

A vizsgálat során a kölcsönügyletek lebonyolítására vonatkozóan lefolytatott bizonyítási eljárás során a felperes és a kölcsönadók a vizsgálat által feltárt kérdésekre egybehangzó, érdemben egyező nyilatkozatokat tettek a közöttük fennállt kölcsönügyletek tekintetében és arra vonatkozóan, hogy a kölcsönök a 2002. évi keretmegállapodás és az átvételi elismervények által tanúsítottan valósultak meg.

A felperesnek az adóhatósági eljárás során tett észrevétele, valamint nyilatkozatai és módosított nyilatkozatai önmagukban ellentmondásosak, azokból az tűnik ki, hogy a jelentős összegű forráshiány megszüntetésére irányul a felperes eltérő tény állító nyilatkozata.

A 2004. január 25-ei kölcsöntörlesztéseket valótlanként, majd egy napot követve ismét valósként hivatkozta meg az adózó. A 2009. február 17-ei utolsó nyilatkozatában azonban ismét elismerte a kölcsöntörlesztés tényét, azaz a forráshiány meglétét.

Tekintve, hogy a felperes az ellenőrzés megállapításainak ismertetében utóbb, és egymásnak ellentmondó nyilatkozatokra alapozva kívánta igazolni a vizsgálat által feltárt adóalaptól való eltérést, az alperesi érvelés szerint észrevételei valóságtartalma kétséges, amely nem alkalmas annak hitelt érdemlő bizonyítására, hogy a kölcsönügylet az adózó és az általa hivatkozott kölcsönadók között ténylegesen nem megvalósult.

Az alperes hivatkozott arra, hogy a Legfelsőbb Bíróság számos eseti döntésében, így többek között a Kfv.I.35.042/2006/7. sorszám alatti ítéletében is kimondta, hogy az olyan nyilatkozatok, vallomások, amelyek a nyilatkozat vagy a vallomást tevő korábbi előadásaival, illetve egymással, vagy egyéb adatokkal nem egybehangzóak, nem alkalmasak valamely állítás, okirat tartalmi hitelességének kétséget kizáró, hitelt érdemlő igazolására. E körben jelentősséggel bír az egyes nyilatkozatok időrendisége és következetessége is.

Amikor az adózó már a kronológikus, összegszerű megállapítások ismeretével rendelkezett és a megállapított forráshiány összegét tudta, akkor csatolta be a forráshiánnyal közel azonos összegű kölcsönszerződéseket.

A felperes indítványára meghallgatott tanúk a pénzmozgások tényét nyilatkozataikban elismerték, azok átadását készpénzben jelölték meg, a konkrét időpontokra azonban nem nyilatkoztak. Elmondásuk szerint mindig a felperes szólt, hogy a mezőgazdasági munkálatokat tekintve mikor milyen összegre van szüksége. Nyilatkozataik szerint a kölcsönök átvételéről és visszafizetéséről minden esetben készítettek átvételi elismervényt.

A vizsgálat a felperes nyilatkozatai, az általa készített nyilvántartási adatok felhasználása, valamint a tanúk vallomása alapján azt tudta megállapítani, hogy 2004. január 25. és 27. napja között az adózónak forráshiánya állt fenn 20.327.547 Ft összegben.

A rendelkezésre álló banki adatokból az ellenőrzés által rögzített azon tény állapítható meg, hogy a felperes bankszámlájára 2007. január 22-én 21.411.567 Ft összegű támogatás érkezett és arról 21.410.000 Ft 2004. január 30-án került felvételre. Ezen időszak alatt más pénzfelvétel nem történt, tehát a forráshiányra, vagy akár annak részére is fedezetet nyújtó banki készpénzfelvétel forrás nem igazolt.

Mindezek alapján megállapítható, hogy a 2004. január 25-én fennálló fedezethiányt sem a 2004. január 27-ei utóbb hivatkozott ismételt kölcsönfelvétel, sem az 5 nappal későbbi tényszerűen megállapítható banki készpénzfelvétel nem módosítja, azaz annak összegszerűsége nem változik.

A felperes eredeti nyilatkozata és a forráshiány ismeretében tett észrevételei és nyilatkozatai nem támasztják alá, hogy az adózó rendelkezett volna olyan forrással, amely az adott időszakban a forráshiányt megszüntető forrásként figyelembe vehető lehetne. Az alperesi érvelés szerint az Art. 109.§ (3) bekezdése alapján a bizonyítási teher átfordulásából következően az adózónak kellene azt hitelt érdemlően bizonyítani, hogy terhére forráshiány nem állapítható meg.

A bevételeket és a felhasznált kiadásokat kronológikus sorrendbe állítva 2003. évben 2.172.629 Ft, 2004. évben pedig 20.327.547 Ft forráshiány állapítható meg, mely az Art. 108.§, valamint 109.§-t alkalmazva jövedelemeltitkolásként állapítható meg, melyet az Art. 109.§ (2) bekezdés első fordulatát alkalmazva annak az évnek az összevonás alá eső jövedelméhez kell hozzászámítani, amelyre nézve a jövedelemeltitkolás megállapításra kerül.

Az adóhatóságnak a személyi jövedelemadóról szóló 1995. évi CXVII. törvény (Szja tv.) rendelkezései alapján, valamint az egészségügyi hozzájárulásról szóló 1998. évi LXVI. törvény (EHO tv.) alapján a fenti két adónemben az adózó terhére az adókülönbözetet meg kellett állapítania.

A bíróság a felperes kereseti kérelmét a Pp. XX. fejezetének szabályai és az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (továbbiakban Art.) 143.§ (1) bekezdése szerinti közigazgatási perben kellett elbírálni. A felperes kereseti kérelmének

korlátain belül a bíróságnak abban a kérdésben kellett állástfoglalni, hogy az alperesi határozat sért-e anyagijogi vagy eljárásjogi jogszabályt, történt-e hatósági mulasztás, vagy helytelen jogszabályértelmezés.

A bíróság álláspontja szerint a perben felülvizsgálható másodfokú határozat jogszerű és megalapozott, az alperes terhére jogszabálysértés nem állapítható meg.

Rámutat a bíróság, hogy a felperes sem írásban előterjesztett kereseti kérelmében, sem a per első tárgyalásán konkrét jogszabálysértést a határozat kapcsán nem jelölt meg. A felperes csupán arra hivatkozott, hogy ténybelileg és jogilag megalapozatlanok az adóhatósági megállapítások amiatt, hogy állítása szerint a felperesi adózó és a kölcsönnyújtó személyek közötti ügyletek közül a 2004. január 25. és 2004. január 30. közötti időszakban történteket az adóhatóság nem a valósággal egyezően állapította meg és értékelte, mely a felperes terhére forráshiányt keletkeztetett.

A bíróság rámutat, hogy az adóhatóság nem csupán 2004. évre állapított meg adóhiányt a felperes terhére, hanem 2003. évre is, és a 2003. évre feltárt forráshiány és az Art. 109.§ (2) bekezdése alapján valószínűsített jövedelem 2.172.629 Ft összegben került megállapításra. A 2004. évre feltárt forráshiány összege pedig a másodfokú adóhatóság szerint 20.327.547 Ft volt.

A 2004. január 25. és 2005. január 30. közötti események kapcsán a bíróság álláspontja az, hogy a felperes az Art. 109.§ (3) bekezdése és az Art. 97.§ (6) bekezdése és a Pp. 164.§ (1) bekezdése alapján őt terhelő, hitelt érdemlő bizonyítási kötelezettségnek nem tudott eleget tenni.

A Pp. 164.§ (1) bekezdése szerint a per eldöntéséhez szükséges tényeket általában annak a félnek kell bizonyítania, akinek érdekében áll, hogy azokat a bíróság valónak fogadja el.

Az Art. 97.§ (6) bekezdése szerint az adóhatóság a tényállás tisztázása során az adózó javára szolgáló tényeket is köteles feltárni. A nem bizonyított tény, körülmény - a becslési eljárás kivételével - az adózó terhére nem értékelhető.

Az Art. 109.§ (3) bekezdés értelmében a becsléssel megállapított adóalaptól való eltérést az adózó hitelt érdemlő adatokkal igazolhatja.

Az állandósult és kialakult bírósági gyakorlat szerint a hitelt érdemlő bizonyíték és adat azt jelenti, hogy az adózónak a valóságban ellenőrizhető, egyértelműen azonosítható adatokkal, bizonyítékokkal kell állításait alátámasztania, olyanokkal, amelyek valóságtartalma kellően alátámasztott, amelyek tartalmuknál és jellegüknél fogva, vagy más adatokkal egybevetve alkalmasak a velük igazolni kívánt tények alátámasztására.

Nem elegendő a bizonyítékokat előterjeszteni, annak az adóalaptól való eltérést hitelt érdemlő módon kell bizonyítani (Legfelsőbb Bíróság Kfv.I.35.240/2006/4. számú eseti döntése).

Önmagában az egyes tanúnyilatkozatok magánokirati formában adott nyilatkozatok, csak abban az esetben számítanak hitelt érdemlő bizonyítéknak, amennyiben a benne foglalt adatok a valóságban ellenőrizhető adatokkal és körülményekkel alátámaszthatók (Legfelsőbb Bíróság Kfv.I.35.090/2006/5. számú eseti döntése).

Az Art. 109.§ (1) bekezdésének rendelkezése értelmében az adóhatóságnak a vagyongyarapodáshoz szükséges jövedelem összegét kell megállapítania, ezért a kiadások felmerüléséhez hozzá kell rendelnie azok forrásait is, tehát nem hagyhatók figyelmen kívül a kiadások és bevételek időrendisége. Ha a vagyongyarapodás vagy a kiadás időben megelőzi a bevétel keletkezését, akkor a bevétel a vagyongyarapodáshoz szükséges fedezetként nem fogadható el. Ilyen esetben az adózó a vagyonnövekményt más, ismeretlen, ezért adózatlannak minősülő forrásból kellett, hogy finanszírozza. A kiadásokra egy adóéven később beérkező jövedelem nem nyújthat fedezetet, mivel nem lehet elkölteni egy olyan pénzüsszeget, amit az adózó ténylegesen még meg sem kapott (Legfelsőbb Bíróság Kfv.I.35.406/2006/11. számú eseti döntése).

A vonatkozó jogszabályi rendelkezések és a fent ismertetett bírósági, köztük Legfelsőbb Bírósági gyakorlat szerint tehát vizsgálni kell a bevételek és kiadások keletkezésének forrását, időpontját és a rendelkezésre álló források tényleges meglétét az adózónak hitelt érdemlően kell igazolni, bizonyítani. A hitelt érdemlőség azt jelenti, hogy a valóságban ellenőrizhető, kontrollálható adatokkal, tényekkel, bizonyítékokkal kell az állításokat alátámasztani.

A bíróság álláspontja szerint helyesen járt el az adóhatóság, amikor a felperes ügyében kronológikus vagyonmérleget készített.

A felperesnek az adóigazgatási eljárás során tett nyilatkozatai és az általa rendelkezésre bocsátott 2002. évi kölcsönszerződések, keretmegállapodások, valamint a pénzüsszegek mozgásához kapcsolódóan készített átvételi elismervények alapján az volt megállapítható, hogy a felperes 2004. január 25-én **tanú 1 neve** részére 7.000.000 Ft, **tanú 2 neve** részére 6.000.000 Ft, **tanú 3 neve** részére pedig 8.000.000 Ft összegű kölcsönt visszafizetett.

A felperes által készített nyilvántartás szerint ezek az átvételi elismervények megsemmisítésre nem kerültek, annak ellenére, hogy a felperes nyilatkozata és a bírósági eljárás során meghallgatott tanúk 2010. május 14-ei nyilatkozata szerint ezen átvételi elismervényhez ténylegesen pénzügyi mozgás nem kapcsolódott, mert a kölcsönnyújtók ugyan az átvételi elismervényt aláírták, de a fenti összegek az **pénzüntézet neve helységnév-ii** Kirendeltségénél voltak a bankban, ahonnan csak január 30-án történt meg a pénzüsszeg felvétele a pénztárban.

A felperes eredeti nyilatkozataiban nem tett arról említést, hogy a fenti három személy 2004. január 27-én ugyanezeket a pénzüsszegeket részére ismételt kölcsönadta. Ezen ismételt kölcsönök a felperes által készített eredeti nyilvántartásban nem szerepelnek. A felperes utóbb átvételi elismervénnyel és módosított nyilatkozatával próbálta azt igazolni, hogy a fenti három személy 7.000.000, 6.000.000, illetve 8.000.000 Ft-ot részére ismételt kölcsönadott. Állításait azonban a valóságban ellenőrizhető módon, hitelt érdemlően nem bizonyította.

A bíróság álláspontja szerint az adóhatóság a rendelkezésre álló adatok, tények és bizonyítékok alapján helyes tényállást állapított meg és helyesek a levont jogi következtetései is.

A bíróság álláspontja is az, hogy a felperes különböző tartalmú nyilatkozatai, valamint az adóigazgatási eljárás során meghallgatott tanúk vallomása alapján - figyelembe véve ezen személyeknek a bírósági eljárás során tett tanúvallomását is - kétséget kizáró és hitelt érdemlő, valóságban ellenőrizhető módon nem állapítható az meg, hogy a 2004. január 25-ei kölcsönfizetés nem történt meg, illetve 2004. január 27-én ismételt kölcsönadás történt.

A nyilatkozatok között számos ellentmondás tárható fel.

A felperes a 2004. január 27-ei nyilatkozatában azt nyilatkozta, hogy 2004. január 25-ei kölcsöntörlesztések valójában nem történtek meg a kölcsönadók részére, az elismervények kiállítása és aláírása tévesen történt, és azt elfelejtették széttepni. A 2004. január 27-ei ismételt kölcsön kapcsán pedig azt nyilatkozta, hogy az ismételt kölcsönök átadására **tanú 2 neve** lakásán került sor a kölcsönadók jelenlétében.

2009. február 17-én ezen nyilatkozatát a felperes módosítva azt adta elő, hogy mégis 2004. január 25-én megtörtént a pénzüsszegek átadása **tanú 2 neve** lakásán, 2004. január 27-én pedig kiderült, hogy ismét szüksége van a pénzre, és ekkor nevezettek az előzőleg megadott összeggel azonos tételű kölcsönt adtak részére, amely kölcsönadásokról ismét átvételi elismervény készült, amit, mint pénzátvető saját aláírásával igazolt. Ezen kölcsönösszegek azonban nem kerültek be az általa vezetett nyilvántartásba.

A felperes a bírósági eljárás során ezen nyilatkozatát ismét módosítva azt nyilatkozta, hogy a 2004. január 25-ei kölcsönösszegek visszafizetése valójában nem történt meg, pénzügyi mozgás ehhez nem kapcsolódott, a pénz a bankban volt, amelyet csak január 30-án vettek ki. Az eredeti szándék az volt, hogy január 25-én az átutalt állami támogatásokból a kölcsönöket visszafizeti, miután azonban még a banki pénzfelvétel előtt, január 27-én ismertté vált, hogy újabb kölcsönre lesz szükség, a kölcsönt adó személyek úgy nyilatkoztak, hogy ne adja vissza a január 25-ei átvételi elismervényekkel aláírt kölcsönt, hanem a pénzüsszeg maradjon nála, illetve **tanú 2 nevenél**, és azt folyamatosan használják fel az éppen aktuális kiadásokra.

A fenti felperesi nyilatkozatok tehát a január 25-ei, valamint január 27-ei eseményekhez kapcsolódóan önmaguknak is ellentmondóak.

Ezen túlmenően a kölcsönt nyújtó **tanú 1 neve**, **tanú 2 neve** és **tanú 3 neve** is az adóhatósági ellenőrzés, valamint a bírósági tanúkenti meghallgatás során nem egyező nyilatkozatot tett. Az adóhatósági meghallgatásuk során nyilatkoztak a **felperes neve-vel** fennálló jogviszonyukra vonatkozóan és a kölcsönökről, azonban konkrét időpontokat a kölcsönök tekintetében nem jelöltek meg. Azt mondták el, hogy a kölcsönök nyújtása és visszafizetése a keretmegállapodás és az átvételi elismervények szerint történt.

Igaz ugyan, hogy a 2010. május 14-ei tanúmeghallgatásuk során a tanúk azt nyilatkozták egyezően a felperes nyilatkozatával, hogy a 2004. január 25-ei kölcsön visszafizetés ténylegesen nem valósult meg, ahhoz pénzügyi mozgás nem kapcsolódott, amiatt, hogy január 27-én ismertté vált, hogy újabb kölcsön nyújtására van szükség, azonban ennek ellenére a 2004. január 25-ei pénzátvételt tanúsító elismervényeket nem semmisítették meg. **tanú 2 neve** készítette a papírokat. Miután egymásban megbíztak és közöttük elszámolási vita nem volt, és nincs, nem tulajdonítottak jelentőséget az átvételi elismervény megsemmisítésének, illetve a 2004. január 27-ei újabb kölcsönnyújtás során annak, hogy erről készült-e átvételi elismervény, vagy sem.

A bíróság álláspontja szerint a tanúk fenti nyilatkozata nem önmagában, hanem a bírósági és adóhatósági eljárás során feltárt egyéb bizonyítékokkal összhangban értékelendő, hiszen a bizonyítékokat egyenként és összességében kell értékelni és ez alapján kell a tényállást megállapítani, valamint az érdemi döntést meghozni.

A bíróság megítélése szerint a fenti nyilatkozatok annak hitelt érdemlő, a valóságban ellenőrizhető, kontrollálható módon történő igazolására nem alkalmasak, hogy a 2004. január 25-ei kölcsön visszafizetés a felperes részéről nem történt meg. Mind a felperes, mind a tanúk több alkalommal tettek nyilatkozatot arra vonatkozóan különböző időpontokban, hogy a kölcsönfizetés az átvételi elismervény szerint megtörtént. A felperes konkrétan arra vonatkozóan is nyilatkozott, hogy annak átadására **tanú 2 neve** lakásán került sor a kölcsönadók, azaz **tanú 1 neve**, **tanú 2 neve** és **tanú 3 neve** jelenlétében. Ezzel szemben a tanúk úgy nyilatkoztak, hogy **felperes neve** nem volt jelen, amikor az átvételi elismervényt aláírták. **tanú 2 neve** lakásán találkoztak, azonban az átvételi elismervény aláírása ellenére a pénz nem volt a helyszínen, és az átadásra nem került.

Az egymásnak ellentmondó nyilatkozatok miatt kétséget kizáróan nem állapítható meg - figyelemmel arra is, hogy az átvételi elismervény, mint okirat a pénz átadás megtörténtének tényét igazolja -, hogy ezzel ellentétben valóságos készpénzmozgás 2004. január 25-én nem volt.

A felperes csupán hivatkozott arra, hogy egyéb forrásból, mint az átutalt állami támogatásokból, nem volt pénze, azonban ezen állítását szintén nem igazolta hitelt érdemlően, valóságban ellenőrizhető módon.

Az tényként állapítható meg, hogy a 2004. január 22-én átutalt állami támogatás felvételére 21.410.000 Ft összegben csak 2004. január 30-án került sor. Ez azonban kétséget kizáróan nem bizonyítja, hogy a január 25-ei események nem mentek teljesedésbe, az egymásnak ellentmondó és a különböző időpontokban módosított nyilatkozatok miatt, valamint arra tekintettel, hogy a 2004. január 25-ei átvételi elismervények megsemmisítésre nem kerültek a felek részéről, és egyéb módon sem rögzítették a felek azt, hogy annak ellenére, hogy a január 25-ei elismervények aláírásra kerültek, valójában pénzmozgás ezen átvételi elismervényekhez nem kapcsolódott.

A felperes által vezetett és az adóhatóság rendelkezésére bocsátott nyilvántartás szerint is az állapítható meg, hogy a január 25-ei kölcsön visszafizetés megtörtént és a 2007. január 27-ei felperes által állított ismételt kölcsönadásnak a nyilvántartásban nincs nyoma.

A január 27-ei ismételt kölcsön tekintetében utólag csatolt a felperes általa aláírt nyilatkozatot. Ezt a nyilatkozatot azonban rajta kívül más nem írta alá és ebben sincs visszautalás a január 25-ei eseményekre, illetve arra, hogy ezen időpontban kölcsön visszafizetésre nem került sor.

Valamennyi bizonyítékot együttesen értékelve a bíróság álláspontja az, hogy a feltárt ellentmondások miatt a felperes a valóságban ellenőrizhető adatokkal, tényekkel, bizonyítékokkal az Art. 109.§ (3) bekezdésének megfelelően nem tudta hitelt érdemlően igazolni azt, hogy 2004. január 25-ei események ténylegesen nem mentek végbe és január 25. és 27. időpont között terhére forráshiány nem állapítható meg.

Helyes az adóhatóság azon végső következtetése, hogy a becslés jogalapja a 2003. és 2004-es adóévet érintő forráshiány feltárása miatt megvolt az Art. 108-109.§ szerinti feltételek fennállta.

Az adóhatóság által alkalmazott becslési módszer helyes volt.

A felperes azon hivatkozása, hogy terhére jelentős életvitelbeli kiadás, illetve mutakozó vagyongyarapodás nem állapítható meg, így a becslés lefolytatásának nem lett volna helye, azért nem megalapozott, mert a becslés, mint bizonyítási módszer alkalmazásához nem szükséges az, hogy tényleges vagyongyarapodást tárjon fel az adóhatóság. Önmagában az a körülmény, ha a vizsgált időszakban a bevételeket és kiadásokat időrendi, kronológikus sorrendbe állítva a vagyonmérlegben az mutatható ki, hogy az adott időpontban jelentkező kiadásnak nem volt meg a forrása, elegendő annak megállapításához, hogy a becslés jogalapja fennállt. A feltárt forráshiányt pedig az Art. 109.§ (2) bekezdése alapján

annak az évnek az összevonás alá eső jövedelméhez kell hozzászámítani, amelyre nézve a jövedelemeltitkolás megállapításra került, azaz jelen esetben 2003. és 2004. évre kell a jövedelemeltitkolást valószínűsíteni.

A valószínűsítés lehetőségét az Art. fenti rendelkezései biztosítják és az adóhatóságnak nem kell kétséget kizáróan bizonyítani, hogy vagyongyarapodás mutatható ki az adózónál.

Az Art. 108.§ (2) bekezdése alapján az adóhatóságnak azt kell bizonyítania, hogy a becslés alkalmazásának feltételei fennállnak, továbbá azt, hogy a becslés alapjául szolgáló adatok, tények, körülmények, valamint a becslés során alkalmazott módszerek az adó alapját valószínűsítik. A fenti jogszabályi követelményeknek megfelelő volt az adóhatóság eljárása, mert a becslés alkalmazásának jogalapját az ismert jövedelemhez képest megvalósuló, jelentős összegű kölcsön visszafizetéshez kapcsolódó készpénzmozgás forráshiánya teremtette meg. Azaz a 2004. január 25-ei kölcsön visszafizetésnek nem volt meg a felperes oldalán a rendelkezésre álló forrása. Ezt hitelt érdemlően a felperes nem bizonyította, az őt terhelő bizonyítási teher ellenére.

Miután az alperesi megállapítások megalapozottak, az adóhatóságnak az Szja tv. 4.§ (1) bekezdés, 30.§, valamint az EHO tv. 2.§, 3.§-a alapján le kellett vonni az adójogi következtetéseket, azaz a feltárt forráshiány és jövedelemeltitkolás miatt a felperes terhére adókülönbözetet és adóhiányt kellett megállapítani. Az adóhiány összegszerű megállapítása a jogszabályi rendelkezéseknek megfelelően történt. A feltárt adóhiány után az adóbírság és késedelmi pótlék szankciót ki kellett szabni az Art. 170.§ és 165.§-a alapján.

A bíróság kötelezte a pereszes felperest a tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán előzetesen le nem rótt kereseti illeték megfizetésére a Pp. 77.§, valamint az illetékről szóló 1990. évi XCIII. törvény 38.§ (1) bekezdés, 43.§ (3) bekezdés, 42.§ (1) bekezdés a.) pontja alapján.

Kötelezte továbbá a bíróság a felperest az alperes javára perköltség megtérítésére jogtanácsosi munkadíj és készkiadás címén.

A jogtanácsosi munkadíj megállapítása az elvégzett munkával arányban állóan a Pp. 78.§, 67.§ (2) bekezdés az ügyvédi díjszabásról szóló 32/2003 (VIII.22.) IM számú rendelet 3.§ (2) bekezdés b.) pontja és 3.§ (6) bekezdése alapján történt 100.000 Ft összegben. A bíróság a pertárgyértékét is figyelembe véve, alkalmazva a 3.§ (2) bekezdés b.) pontot és 3.§ (6) bekezdést, az alperesi jogi képviselő részére a fenti összegű munkadíjat látta megállapíthatónak, értékelve a jogi képviselő által tárgyaláson kívül és tárgyaláson kifejtett tevékenységét.

Alapos volt az alperesnek a készkiadás megtérítésére vonatkozó igénye postaköltség és fénymásolati költség címén, miután a közigazgatási iratok teljes terjedelemben fénymásolt formában becsatolásra kerültek. A készkiadás

megállapítására a Pp. 78.§ és az IM rendelet 4.§ alapján került sor 15.000 Ft összegben.

A felperes felmerült költségét pervesztességére tekintettel maga köteles viselni.

A bíróság ítélete elleni fellebbezési lehetőséget a Pp. 340.§ (1) bekezdése zárja ki.

Eger, 2010. szeptember 28.

**Dr. Szalai Tünde s.k.**  
**megyei bíró**

A kiadmány hitelül: